ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)

της 29ης Ιανουαρίου 2013*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν με σκοπό την παρεμπόδιση της διαδόσεως των πυρηνικών όπλων — Δέσμευση κεφαλαίων — Υποχρέωση αιτιολογήσεως — Δικαιώματα άμυνας — Δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας — Πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως»

Στην υπόθεση T-496/10,

**Bank Mellat,** με έδρα την Τεχεράνη (Ιράν), εκπροσωπούμενη αρχικώς από τους S. Gadhia, S. Ashley, solicitors, D. Anderson, QC, και R. Blakeley, barrister, στη συνέχεια από τους R. Blakeley, S. Zaiwalla, solicitor, και M. Brindle, QC,

προσφεύγουσα,

κατά

**Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης,** εκπροσωπούμενου από τους M. Bishop και A. Vitro,

καθού,

υποστηριζόμενου από

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή,** εκπροσωπούμενη από τη S. Boelaert και τον M. Κωνσταντινίδη,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 195, σ. 25), της αποφάσεως 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81), του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ L 281, σ. 1), της αποφάσεως 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 319, σ. 71), του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 319, σ. 11), και του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 88, σ. 1), στο μέτρο που οι πράξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová (εισηγήτρια), πρόεδρο, K. Jürimäe και M. van der Woude, δικαστές,

γραμματέας: J. Weychert, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 23ης Μαΐου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

## Απόφαση

### Ιστορικό της διαφοράς

1 Η προσφεύγουσα, Bank Mellat, είναι ιρανική εμπορική τράπεζα.

2 Η υπό κρίση υπόθεση εντάσσεται στο πλαίσιο των περιοριστικών μέτρων που ελήφθησαν με σκοπό να ασκηθεί πίεση στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν προκειμένου να θέσει τέρμα στις πυρηνικές δραστηριότητες που ενέχουν κίνδυνο διαδόσεως των πυρηνικών όπλων και στην ανάπτυξη συστημάτων εκτοξεύσεως πυρηνικών όπλων (στο εξής: διάδοση πυρηνικών όπλων).

3 Στις 26 Ιουλίου 2010 η προσφεύγουσα ενεγράφη στον κατάλογο των οντοτήτων που συμβάλλουν στη διάδοση πυρηνικών όπλων στο Ιράν, ο οποίος περιλαμβάνεται στο παράρτημα II της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσεως 2007/140/ΚΕΠΠΑ (ΕΕ L 195, σ. 39).

4 Κατά συνέπεια, το όνομα της προσφεύγουσας ενεγράφη στον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 του Συμβουλίου, της 19ης Απριλίου 2007, σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 103, σ. 1), μέσω του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού 423/2007 (ΕΕ L 195, σ. 25). Η εγγραφή αυτή είχε ως συνέπεια τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων της προσφεύγουσας.

5 Στην απόφαση 2010/413, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης παρέθεσε την εξής αιτιολογία:

«Η Τράπεζα Mellat είναι κρατική ιρανική τράπεζα. Η τράπεζα Mellat παρέχει με τη συμπεριφορά της στήριξη και διευκόλυνση στα προγράμματα πυρηνικών και βαλλιστικών πυραύλων του Ιράν. Έχει παράσχει τραπεζικές υπηρεσίες σε οντότητες των καταλόγων των ΗΕ και της ΕΕ, ή σε οντότητες που ενεργούν εξ ονόματος ή υπό την εποπτεία τους[, ή σε οντότητες που ανήκουν ή ελέγχονται από αυτές]. Πρόκειται για τη μητρική της First East Export Bank που κατονομάζεται [στην απόφαση] 1929 του [Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών].»

6 Η αιτιολογία που παρατέθηκε στον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010 είναι ίδια με εκείνη που παρατέθηκε στην απόφαση 2010/413.

7 Το Συμβούλιο, με έγγραφο της 27ης Ιουλίου 2010, πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι το όνομά της είχε περιληφθεί στον κατάλογο του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και σε εκείνον του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007.

8 Με επιστολές της 16ης και 24ης Αυγούστου και της 2ας και 9ης Σεπτεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα κάλεσε το Συμβούλιο να της κοινοποιήσει τα στοιχεία βάσει των οποίων είχε λάβει τα εις βάρος της περιοριστικά μέτρα.

9 Απαντώντας στις αιτήσεις της προσφεύγουσας για πρόσβαση στον φάκελο, το Συμβούλιο της κοινοποίησε, με έγγραφο της 13ης Σεπτεμβρίου 2010, αντίγραφα δύο προτάσεων για λήψη περιοριστικών μέτρων που είχαν υποβληθεί από κράτη μέλη. Έταξε, επίσης, στην προσφεύγουσα προθεσμία έως τις 25 Σεπτεμβρίου 2010 για την υποβολή των παρατηρήσεών της αναφορικά με τη λήψη των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων.

10 Με επιστολή της 24ης Σεπτεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα ζήτησε από το Συμβούλιο να επανεξετάσει την απόφαση περί εγγραφής της στον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και στον κατάλογο του παραρτήματος V του κανονισμού 423/2007.

11 Η εγγραφή του ονόματος της προσφεύγουσας στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 διατηρήθηκε με την απόφαση 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 281, σ. 81). Η αιτιολογία που παρατέθηκε είναι η εξής:

«Η τράπεζα Mellat παρέχει με τη συμπεριφορά της στήριξη και διευκόλυνση στα προγράμματα πυρηνικών και βαλλιστικών πυραύλων του Ιράν. Έχει παράσχει τραπεζικές υπηρεσίες σε οντότητες των καταλόγων των ΗΕ και της ΕΕ, ή σε οντότητες που ενεργούν εξ ονόματος ή υπό την εποπτεία τους[, ή σε οντότητες που ανήκουν ή ελέγχονται από αυτές]. Πρόκειται για τη μητρική της First East Export Bank που κατονομάζεται [στην απόφαση] 1929 του [Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών].»

12 Κατόπιν της καταργήσεως του κανονισμού 423/2007 από τον κανονισμό (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 281, σ. 1), το Συμβούλιο συμπεριέλαβε το όνομα της προσφεύγουσας στο παράρτημα VIII του τελευταίου αυτού κανονισμού. Κατά συνέπεια, τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι της προσφεύγουσας δεσμεύθηκαν δυνάμει του άρθρου 16, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

13 Η αιτιολογία που παρατέθηκε στον κανονισμό 961/2010 είναι η ίδια με εκείνη που παρατέθηκε στην απόφαση 2010/644.

14 Με έγγραφο της 28ης Οκτωβρίου 2010, το Συμβούλιο απάντησε στην από 24 Σεπτεμβρίου 2010 επιστολή της προσφεύγουσας αναφέροντας ότι, κατόπιν επανεξετάσεως, απέρριπτε το αίτημα της προσφεύγουσας περί διαγραφής του ονόματός της από τον κατάλογο του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και από τον κατάλογο του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010. Το Συμβούλιο διευκρίνισε, συναφώς, ότι, κατά την εκτίμησή του, δεν υπήρχαν επαρκείς εγγυήσεις ότι η προσφεύγουσα δεν θα παρείχε στο μέλλον τραπεζικές υπηρεσίες σε πρόσωπα και οντότητες που συμμετέχουν στη διάδοση πυρηνικών όπλων.

15 Συνημμένα στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, το Συμβούλιο κοινοποίησε στην προσφεύγουσα το αντίγραφο μιας τρίτης προτάσεως για τη λήψη περιοριστικών μέτρων υποβληθείσας από κράτος μέλος.

16 Η εγγραφή του ονόματος της προσφεύγουσας στο παράρτημα ΙΙ της αποφάσεως 2010/413 και στο παράρτημα VIII του κανονισμού 961/2010 δεν επηρεάσθηκε από τη θέση σε ισχύ της αποφάσεως 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413 (ΕΕ L 319, σ. 71) και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010 (ΕΕ L 319, σ. 11).

17 Κατόπιν της καταργήσεως του κανονισμού 961/2010 από τον κανονισμό (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν (ΕΕ L 88, σ. 1), το Συμβούλιο περιέλαβε το όνομα της προσφεύγουσας στο παράρτημα IX του τελευταίου αυτού κανονισμού. Η αιτιολογία που παρατέθηκε είναι η ίδια με εκείνη που παρατέθηκε στην απόφαση 2010/644. Κατά συνέπεια, τα κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι της προσφεύγουσας δεσμεύθηκαν δυνάμει του άρθρου 23, παράγραφος 2, του εν λόγω κανονισμού.

**Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων**

18 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 7 Οκτωβρίου 2010, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή.

19 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 5 Νοεμβρίου 2010, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010.

20 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Ιανουαρίου 2011, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει στην παρούσα δίκη υπέρ του Συμβουλίου. Με διάταξη της 8ης Μαρτίου 2011, η πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου επέτρεψε την παρέμβαση αυτή.

21 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 6 Φεβρουαρίου 2012, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2011/783 και του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011.

22 Κατόπιν εκθέσεως της εισηγήτριας δικαστή, το Γενικό Δικαστήριο (τέταρτο τμήμα) αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία και, στο πλαίσιο των μέτρων οργανώσεως της διαδικασίας που προβλέπονται στο άρθρο 64 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, κάλεσε τους διαδίκους να καταθέσουν ορισμένα έγγραφα και τους έθεσε γραπτώς ερωτήσεις. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν στις αιτήσεις αυτές.

23 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Απριλίου 2012, η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αιτήματά της κατόπιν της εκδόσεως του κανονισμού 267/2012.

24 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Μαΐου 2012, οι ProvinciaL Investment Companies Association, Saba Tamin Investment, Common Investment Fund, Shirin AsaL Food IndustriaL Group, Sorbon IndustriaL Production Group και IndividuaL Stock Association ζήτησαν να παρέμβουν στην παρούσα δίκη υπέρ της προσφεύγουσας. Με διάταξη της 16ης Μαΐου 2012, η πρόεδρος του τετάρτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου απέρριψε την αίτηση αυτή λόγω της όψιμης υποβολής της.

25 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 23ης Μαΐου 2012.

26 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

— να ακυρώσει το σημείο 4 του πίνακα Β του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413, το σημείο 2 του πίνακα Β του παραρτήματος του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, το σημείο 4 του πίνακα Β, υπό τον τίτλο Ι, του παραρτήματος της αποφάσεως 2010/644, το σημείο 4 του πίνακα Β του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010, την απόφαση 2011/783, τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011 και το σημείο 4 του πίνακα Β, υπό τον τίτλο Ι, του παραρτήματος IX του κανονισμού 267/2012, στο μέτρο που οι πράξεις αυτές την αφορούν·

— να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

27 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

**Σκεπτικό**

28 Η προσφεύγουσα προβάλλει τρεις λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος λόγος αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και από προσβολή του δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Ο δεύτερος λόγος αντλείται από πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της. Ο τρίτος λόγος αντλείται από προσβολή του δικαιώματος ιδιοκτησίας της προσφεύγουσας και από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

29 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν το βάσιμο των λόγων που προβάλλει η προσφεύγουσα. Επιπλέον, υποστηρίζουν, προκαταρκτικώς, ότι, ως ιρανικός κρατικός φορέας, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα

30 Προτού εξετασθούν οι διάφοροι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα που προβάλλουν οι διάδικοι, πρέπει να εξετασθεί το παραδεκτό της εκ μέρους της προσφεύγουσας προσαρμογής των αιτημάτων.

*Επί της προσαρμογής των αιτημάτων της προσφεύγουσας*

31 Όπως προκύπτει από τις σκέψεις 11, 12 και 17 ανωτέρω, μετά την άσκηση της προσφυγής, ο κατάλογος του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 αντικαταστάθηκε από νέο κατάλογο, που εκδόθηκε με την απόφαση 2010/644, ο δε κανονισμός 423/2007, όπως τροποποιήθηκε με τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010, καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 961/2010, ο οποίος με τη σειρά του καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον κανονισμό 267/2012. Επιπλέον, στις αιτιολογικές σκέψεις της αποφάσεως 2011/783 και του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011, το Συμβούλιο ρητώς ανέφερε ότι είχε προβεί σε πλήρη επανεξέταση του καταλόγου του παραρτήματος II της αποφάσεως 2010/413 και του παραρτήματος VIII του κανονισμού 961/2010 και ότι είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι τα πρόσωπα, οι οντότητες και οι οργανισμοί που κατονομάζονται σε αυτούς, μεταξύ των οποίων και η προσφεύγουσα, έπρεπε να εξακολουθήσουν να υπόκεινται σε περιοριστικά μέτρα. Η προσφεύγουσα προσάρμοσε τα αρχικά της αιτήματα ούτως ώστε η προσφυγή ακυρώσεως να αφορά, πέραν της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, την απόφαση 2010/644, τον κανονισμό 961/2010, την απόφαση 2011/783, τον εκτελεστικό κανονισμό 1245/2011 και τον κανονισμό 267/2012 (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες πράξεις). Το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν προέβαλαν αντιρρήσεις στην προσαρμογή αυτή.

32 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, όταν μια απόφαση ή ένας κανονισμός που αφορά άμεσα και ατομικά έναν ιδιώτη αντικαθίσταται, διαρκούσης της εκκρεμοδικίας, από πράξη με το ίδιο αντικείμενο, η πράξη αυτή πρέπει να θεωρείται ως νέο στοιχείο που παρέχει στον προσφεύγοντα τη δυνατότητα να προσαρμόσει τα αιτήματα και τους ισχυρισμούς του. Πράγματι, θα ήταν αντίθετο προς τις αρχές της ορθής απονομής της δικαιοσύνης και της οικονομίας της δίκης να υποχρεωθεί ο προσφεύγων να ασκήσει νέα προσφυγή. Επιπροσθέτως, θα ήταν άδικο να έχει το καθού κοινοτικό όργανο τη δυνατότητα, προκειμένου να αντιμετωπίσει τις αιτιάσεις που περιέχει η ενώπιον του δικαστή της Ένωσης ασκηθείσα προσφυγή κατά ορισμένης πράξεως, να προσαρμόζει την προσβαλλόμενη πράξη ή να την αντικαθιστά με άλλη και να επικαλείται, κατά τη διάρκεια της δίκης, αυτήν την τροποποίηση ή την αντικατάσταση για να στερήσει στον αντίδικο τη δυνατότητα να εκτείνει τα αρχικά του αιτήματα και

τους αρχικούς ισχυρισμούς του ώστε να αφορούν και τη μεταγενέστερη πράξη ή να διατυπώσει συμπληρωματικά αιτήματα και πρόσθετους ισχυρισμούς κατά της πράξεως αυτής (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 23ης Οκτωβρίου 2008, T-256/07, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2008, σ. II-3019, σκέψη 46 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

33 Το ίδιο συμπέρασμα ισχύει για πράξεις, όπως η απόφαση 2011/783 και ο εκτελεστικός κανονισμός 1245/2011, που διαπιστώνουν ότι μια απόφαση ή ένας κανονισμός πρέπει να εξακολουθήσει να αφορά άμεσα και ατομικά ορισμένους ιδιώτες, κατόπιν διαδικασίας επανεξετάσεως την οποία ρητώς επέβαλε η ίδια αυτή απόφαση ή ο ίδιος αυτός κανονισμός.

34 Εν προκειμένω, πρέπει επομένως να γίνει δεκτό ότι παραδεκτώς ζητεί η προσφεύγουσα την ακύρωση της αποφάσεως 2010/644, του κανονισμού 961/2010, της αποφάσεως 2011/783, του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και του κανονισμού 267/2012, στο μέτρο που οι πράξεις αυτές την αφορούν (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, προμνησθείσα στη σκέψη 32 απόφαση People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 47).

*Επί της δυνατότητας της προσφεύγουσας να επικαλεστεί τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα*

35 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι, βάσει του δικαίου της Ένωσης, νομικά πρόσωπα που συνιστούν φορείς τρίτων κρατών δεν μπορούν να επικαλούνται τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα. Στο μέτρο που η προσφεύγουσα είναι, κατά την άποψή τους, ιρανικός κρατικός φορέας, ο κανόνας αυτός πρέπει να εφαρμοστεί ως προς αυτήν.

36 Πρέπει, συναφώς, να επισημανθεί, πρώτον, ότι ούτε ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2010, C 83, σ. 389) ούτε το πρωτογενές δίκαιο της Ένωσης προβλέπουν διατάξεις που στερούν τα νομικά πρόσωπα που είναι κρατικοί φορείς του ευεργετήματος της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων. Αντιθέτως, οι διατάξεις του εν λόγω Χάρτη, οι οποίες σχετίζονται με τους λόγους που προβάλλει η προσφεύγουσα, και ιδίως τα άρθρα 17, 41 και 47, εγγυώνται τα δικαιώματα «[κ]άθε προσώπου», διατύπωση που περιλαμβάνει νομικά πρόσωπα όπως η προσφεύγουσα.

37 Στο πλαίσιο αυτό, το Συμβούλιο και η Επιτροπή επικαλούνται, εντούτοις, το άρθρο 34 της Συμβάσεως για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπογράφηκε στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950 (στο εξής: ΕΣΔΑ), κατά το οποίο δεν είναι παραδεκτές προσφυγές που ασκούνται ενώπιον του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου από κυβερνητικούς οργανισμούς.

38 Εντούτοις, αφενός, το άρθρο 34 της ΕΣΔΑ αποτελεί δικονομική διάταξη που δεν έχει εφαρμογή στις διαδικασίες ενώπιον του δικαστή της Ένωσης. Αφετέρου, κατά τη νομολογία του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, σκοπός της διατάξεως αυτής είναι να αποτραπεί να είναι ένα κράτος μέλος της ΕΣΔΑ ταυτοχρόνως προσφεύγον και καθού ενώπιον του εν λόγω δικαστηρίου (βλ., συναφώς, ΕΔΔΑ, απόφαση Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran κατά Τουρκίας της 13ης Δεκεμβρίου 2007, *RecueiL des arrêts et decisions,* 2007-V, § 81). Το σκεπτικό αυτό δεν μπορεί να εφαρμοστεί στην προκειμένη περίπτωση.

39 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή προβάλλουν, επίσης, ότι ο κανόνας που επικαλούνται δικαιολογείται από το γεγονός ότι ένα κράτος είναι εγγυητής της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην επικράτειά του, δεν μπορεί, όμως, να απολαύει τέτοιων δικαιωμάτων.

40 Εν πάση περιπτώσει, ακόμα και αν η δικαιολόγηση αυτή τυγχάνει εφαρμογής όσον αφορά μια εσωτερική κατάσταση, η περίσταση κατά την οποία ένα κράτος είναι εγγυητής της προστασίας των θεμελιωδών δικαιωμάτων στην ίδια του την επικράτεια δεν ασκεί επιρροή όσον αφορά την έκταση των δικαιωμάτων που μπορούν να απολαύουν νομικά πρόσωπα που συνιστούν φορείς του ίδιου αυτού κράτους εντός της επικράτειας τρίτων κρατών.

41 Βάσει των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το δίκαιο της Ένωσης δεν περιέχει κανόνα ο οποίος να παρεμποδίζει τα νομικά πρόσωπα που είναι φορείς τρίτων κρατών να επικαλεστούν προς όφελός τους τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα. Επομένως, τα εν λόγω πρόσωπα μπορούν να επικαλεστούν ενώπιον του δικαστή της Ένωσης αυτά τα δικαιώματα εφόσον είναι συμβατά προς την ιδιότητά τους ως νομικών προσώπων.

42 Κατά τα λοιπά και εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν προέβαλαν στοιχεία από τα οποία να μπορεί να αποδειχθεί ότι η προσφεύγουσα ήταν πράγματι ιρανικός κρατικός φορέας, ήτοι οντότητα που συμμετείχε στην άσκηση δημόσιας εξουσίας ή διαχειριζόταν δημόσια υπηρεσία υπό τον έλεγχο των αρχών (βλ., συναφώς, προμνησθείσα στη σκέψη 38 απόφαση του ΕΔΔΑ Compagnie de navigation de la République islamique d'Iran κατά Τουρκίας, § 79).

43 Ως προς τούτο, καταρχάς, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα διαχειρίζεται δημόσια υπηρεσία υπό τον έλεγχο των ιρανικών αρχών στο μέτρο που παρέχει χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες αναγκαίες για τη λειτουργία της ιρανικής οικονομίας. Δεν αμφισβητεί, όμως, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας, κατά τα οποία οι εν λόγω υπηρεσίες αποτελούν εμπορικές δραστηριότητες ασκούμενες εντός ενός τομέα στον οποίο υφίσταται ανταγωνισμός και υποκείμενες στο κοινό δίκαιο. Υπό τις συνθήκες αυτές, το γεγονός ότι οι εν λόγω δραστηριότητες είναι αναγκαίες για τη λειτουργία της οικονομίας ενός κράτους δεν τους προσδίδει, από μόνο του, την ιδιότητα της δημόσιας υπηρεσίας.

44 Εν συνεχεία, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι η προσφεύγουσα εμπλέκεται στη διάδοση πυρηνικών όπλων καταδεικνύει ότι συμμετέχει στην άσκηση δημόσιας εξουσίας. Προβάλλοντας, όμως, το παραπάνω, η Επιτροπή εκλαμβάνει ως προκείμενη περί των πραγματικών περιστατικών μια περίσταση το υποστατό της οποίας αμφισβητείται από την προσφεύγουσα και η οποία βρίσκεται στο επίκεντρο των συζητήσεων ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου. Επιπροσθέτως, η υποτιθέμενη εμπλοκή της προσφεύγουσας στη διάδοση πυρηνικών όπλων, όπως εκτίθεται στις προσβαλλόμενες πράξεις, δεν εμπίπτει στην άσκηση κρατικών εξουσιών, αλλά συνίσταται σε εμπορικές συναλλαγές που πραγματοποιούνται με οντότητες που συμμετέχουν στη διάδοση πυρηνικών όπλων. Ως εκ τούτου, ο ισχυρισμός αυτός δεν δικαιολογεί τον χαρακτηρισμό της προσφεύγουσας ως ιρανικού κρατικού φορέα.

45 Τέλος, η Επιτροπή εκτιμά ότι η προσφεύγουσα είναι φορέας του κράτους του Ιράν εξαιτίας της συμμετοχής του τελευταίου στο μετοχικό της κεφάλαιο. Πέραν, όμως, του γεγονότος ότι, σύμφωνα με τα στοιχεία που παρέσχε η προσφεύγουσα και τα οποία δεν αμφισβητήθηκαν από το Συμβούλιο και την Επιτροπή, η επίμαχη συμμετοχή δεν είναι παρά μειοψηφική, δεν συνεπάγεται, αυτή καθαυτήν, ότι η προσφεύγουσα συμμετέχει στην άσκηση δημόσιας εξουσίας ή ότι διαχειρίζεται δημόσια υπηρεσία.

46 Βάσει όλων των ανωτέρω, συνάγεται ότι η προσφεύγουσα μπορεί να επικαλεστεί, προς όφελός της, τις προστασίες και τις εγγυήσεις που συνδέονται με τα θεμελιώδη δικαιώματα.

*Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως, από προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας και από προσβολή του δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία*

47 Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως και προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας και το δικαίωμά της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, στο μέτρο που, αφενός, δεν της κοινοποίησε επαρκείς

πληροφορίες ώστε να είναι αυτή σε θέση να διατυπώσει λυσιτελείς παρατηρήσεις αναφορικά με τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της και ώστε να της διασφαλισθεί δίκαιη δίκη και, αφετέρου, τόσο η προ της λήψεως των περιοριστικών μέτρων που την αφορούσαν εξέταση όσο και η περιοδική επανεξέταση των ίδιων αυτών μέτρων πάσχουν λόγω διαφόρων πλημμελειών.

48 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας. Υποστηρίζει, κυρίως, ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας.

49 Πρέπει να υπομνησθεί, πρώτον, ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως μιας βλαπτικής πράξεως, όπως προβλέπεται στο άρθρο 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ και, ειδικότερα εν προκειμένω, στο άρθρο 24, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2010/413, στο άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007, στο άρθρο 36, παράγραφος 3, του κανονισμού 961/2010 και στο άρθρο 46, παράγραφος 3, του κανονισμού 267/2012 έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκείς ενδείξεις ως προς το αν η πράξη είναι ορθώς θεμελιωμένη ή αν πάσχει ενδεχομένως ελάττωμα, οπότε μπορεί να αμφισβητηθεί το κύρος της ενώπιον του δικαστή της Ένωσης, και, αφετέρου, να παράσχει τη δυνατότητα στον τελευταίο να ελέγξει τη νομιμότητα της πράξεως αυτής. Η ως άνω υποχρέωση αιτιολογήσεως συνιστά ουσιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης από την οποία δεν χωρεί παρέκκλιση παρά μόνον για επιτακτικούς λόγους. Ως εκ τούτου, η αιτιολογία πρέπει, κατ' αρχήν, να κοινοποιείται στον ενδιαφερόμενο ταυτοχρόνως με τη βλαπτική γι' αυτόν πράξη, δεδομένου ότι η έλλειψη αιτιολογίας δεν μπορεί να θεραπευθεί από το γεγονός ότι ο ενδιαφερόμενος λαμβάνει γνώση της αιτιολογίας της πράξεως κατά τη διάρκεια της διαδικασίας ενώπιον του δικαστή της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση του Πρωτοδικείου της 14ης Οκτωβρίου 2009, T-390/08, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2009, σ. II-3967, σκέψη 80 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

50 Συνεπώς, εφόσον δεν συντρέχουν επιτακτικοί λόγοι απτόμενοι της ασφάλειας της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή του χειρισμού των διεθνών σχέσεών τους, οι οποίοι να δικαιολογούν τη μη κοινοποίηση ορισμένων στοιχείων, το Συμβούλιο υποχρεούται να γνωστοποιεί στην οντότητα την οποία αφορούν τα περιοριστικά μέτρα τους ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους εκτιμά ότι έπρεπε αυτά να ληφθούν. Επομένως, το Συμβούλιο οφείλει να εκθέτει τα πραγματικά και νομικά στοιχεία από τα οποία εξαρτάται η νόμιμη δικαιολόγηση των οικείων μέτρων και τις σκέψεις βάσει των οποίων κατέληξε στην απόφαση να τα λάβει (βλ., συναφώς, προμνησθείσα στη σκέψη 49 απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 81 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

51 Περαιτέρω, η αιτιολογία πρέπει να προσαρμόζεται στη φύση της επίμαχης πράξεως και στο πλαίσιο εντός του οποίου αυτή εκδόθηκε. Η απαίτηση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως, και ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως της παρατιθέμενης αιτιολογίας και του συμφέροντος για παροχή εξηγήσεων που ενδέχεται να έχουν οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά. Δεν απαιτείται να προσδιορίζει η αιτιολογία όλα τα πραγματικά και νομικά στοιχεία που ασκούν επιρροή, καθόσον ο επαρκής χαρακτήρας της αιτιολογίας πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιό της, καθώς και το σύνολο των νομικών κανόνων που διέπουν το σχετικό ζήτημα. Ειδικότερα, μια βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη εφόσον εκδόθηκε εντός πλαισίου που είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του έναντι αυτού ληφθέντος μέτρου (βλ. προμνησθείσα στη σκέψη 49 απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 82 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

52 Δεύτερον, κατά πάγια νομολογία, ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας, ειδικότερα δε του δικαιώματος ακροάσεως, σε κάθε διαδικασία που κινείται κατά οντότητας και η οποία μπορεί να καταλήξει σε βλαπτική γι' αυτήν πράξη, συνιστά θεμελιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης και πρέπει να διασφαλίζεται, ακόμη και οσάκις δεν υπάρχει κάποια ρύθμιση σχετικά με την εν λόγω διαδικασία (προμνησθείσα στη σκέψη 49 απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 91).

53 Η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας επιτάσσει, αφενός, να γνωστοποιούνται στην ενδιαφερόμενη οντότητα τα στοιχεία που προβάλλονται εις βάρος της προς στήριξη της βλαπτικής γι' αυτήν πράξεως. Αφετέρου, πρέπει να της παρέχεται η δυνατότητα να υποστηρίξει λυσιτελώς την άποψή της σε σχέση με τα στοιχεία αυτά (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Δεκεμβρίου 2006, T-228/02, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2006, σ. II-4665, σκέψη 93).

54 Ως εκ τούτου, όσον αφορά την πρώτη πράξη με την οποία δεσμεύονται τα κεφάλαια μιας οντότητας, η κοινοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων πρέπει να λαμβάνει χώρα είτε ταυτοχρόνως με την έκδοση της οικείας πράξεως, είτε το συντομότερο δυνατό μετά την έκδοσή της, εκτός αν αντιτίθενται σε αυτό υπέρτεροι λόγοι απτόμενοι της ασφάλειας της Ένωσης ή των κρατών μελών της ή του χειρισμού των διεθνών σχέσεών τους. Η ενδιαφερόμενη οντότητα δικαιούται να εκφράσει, κατόπιν αιτήσεώς της, την άποψή της σε σχέση με τα στοιχεία αυτά αφού εκδοθεί η πράξη. Υπό τις ίδιες επιφυλάξεις, κάθε επακόλουθης αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων πρέπει κατ' αρχήν να προηγείται η κοινοποίηση των νέων επιβαρυντικών στοιχείων και η παροχή στην οικεία οντότητα της δυνατότητας να υποστηρίξει την άποψή της (βλ., κατ' αναλογία, προμνησθείσα στη σκέψη 53 απόφαση Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 137).

55 Σημειωτέον, εξάλλου, ότι, οσάκις έχουν κοινοποιηθεί στην ενδιαφερόμενη οντότητα αρκούντως ακριβείς πληροφορίες που της παρέχουν τη δυνατότητα να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή της επί των στοιχείων που προβάλλει εις βάρος της το Συμβούλιο, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας δεν συνεπάγεται υποχρέωση του θεσμικού αυτού οργάνου να παράσχει με δική του πρωτοβουλία πρόσβαση στα έγγραφα που περιέχει ο φάκελός της. Μόνον κατόπιν αιτήσεως του ενδιαφερομένου υποχρεούται το Συμβούλιο να παράσχει πρόσβαση σε όλα τα μη εμπιστευτικά διοικητικά έγγραφα σχετικά με το επίμαχο μέτρο (βλ. προμνησθείσα στη σκέψη 49 απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 97 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

56 Τρίτον, η αρχή της αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, απορρέει δε από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών και έχει κατοχυρωθεί με τα άρθρα 6 και 13 της ΕΣΔΑ, καθώς και με το άρθρο 47 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Η αποτελεσματικότητα του δικαστικού ελέγχου συνεπάγεται ότι η οικεία αρχή της Ένωσης οφείλει να γνωστοποιήσει στην ενδιαφερόμενη οντότητα τους λόγους λήψεως ενός περιοριστικού μέτρου, κατά το μέτρο του δυνατού, είτε κατά τον χρόνο λήψεως του εν λόγω μέτρου είτε, τουλάχιστον, το ταχύτερο δυνατό μετά τη λήψη αυτή, ώστε να παρασχεθεί στην ενδιαφερόμενη οντότητα η δυνατότητα να ασκήσει εμπροθέσμως το δικαίωμα προσφυγής. Η τήρηση της υποχρεώσεως γνωστοποιήσεως των λόγων αυτών είναι πράγματι αναγκαία, προκειμένου να παρέχεται στους αποδέκτες των περιοριστικών μέτρων η δυνατότητα να υπερασπιστούν τα δικαιώματά τους υπό τις καλύτερες δυνατές συνθήκες και να αποφασίζουν έχοντας γνώση όλων των στοιχείων αν είναι πρόσφορο να προσφύγουν στον δικαστή της Ένωσης, αλλά και προκειμένου να παρέχεται στον εν λόγω δικαστή η δυνατότητα πλήρους ασκήσεως του ελέγχου της νομιμότητας της οικείας κοινοτικής πράξεως ο οποίος του αναλογεί (βλ., συναφώς και κατ' αναλογία, απόφαση του Δικαστηρίου της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και AL Barakaat InternationaL Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6351, σκέψεις 335 έως 337 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

57 Βάσει της νομολογίας αυτής, το Γενικό Δικαστήριο εκτιμά ότι τα επιχειρήματα που προέβαλαν οι διάδικοι σε σχέση με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως πρέπει να εξετασθούν κατά τα ακόλουθα πέντε στάδια. Πρώτον, πρέπει να εξετασθεί το προκαταρκτικό επιχείρημα του Συμβουλίου και της Επιτροπής κατά το οποίο η προσφεύγουσα δεν μπορεί να επικαλεστεί την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας. Δεύτερον, πρέπει να εξετασθούν τα επιχειρήματα σχετικά, αφενός, με την υποχρέωση αιτιολογήσεως και, αφετέρου, με την υποτιθέμενη προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας όσον αφορά την αρχική κοινοποίηση των επιβαρυντικών στοιχείων. Τρίτον, πρέπει να εξετασθεί η συνδεόμενη με την υποτιθέμενη προβολή των δικαιωμάτων άμυνας επιχειρηματολογία όσον αφορά την πρόσβαση στον φάκελο του Συμβουλίου. Τέταρτον, το Γενικό Δικαστήριο θα

εξετάσει τα επιχειρήματα που άπτονται, αφενός, της υποτιθέμενης προσβολής των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας όσον αφορά τη δυνατότητά της να προβάλει την άποψή της και, αφετέρου, της υποτιθέμενης προσβολής του δικαιώματός της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία. Πέμπτον, θα εξετασθούν τα επιχειρήματα σχετικά με τα προβαλλόμενα σφάλματα που καθιστούν πλημμελείς την εξέταση και την επανεξέταση στις οποίες προέβη το Συμβούλιο.

Επί της δυνατότητας της προσφεύγουσας να επικαλεστεί την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας

58 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή αμφισβητούν τη δυνατότητα εφαρμογής στην προκειμένη περίπτωση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας. Παραπέμποντας στην απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της 19ης Μαΐου 2010, T-181/08, Tay Za κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2010, σ. II-1965, σκέψεις 121 έως 123), προβάλλουν ότι τα περιοριστικά μέτρα δεν επιβλήθηκαν στην προσφεύγουσα λόγω της δικής της δραστηριότητας, αλλά εξαιτίας του ότι ανήκει σε μια γενική κατηγορία προσώπων και οντοτήτων που παρέσχαν στήριξη στη διάδοση πυρηνικών όπλων. Συνεπώς, η διαδικασία λήψεως των περιοριστικών μέτρων δεν κινήθηκε έναντι της προσφεύγουσας κατά την έννοια της προμνησθείσας στη σκέψη 52 νομολογίας και, επομένως, αυτή δεν μπορεί να επικαλεστεί δικαιώματα άμυνας ή μπορεί να τα επικαλεστεί σε περιορισμένο μόνον βαθμό.

59 Η επιχειρηματολογία αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή.

60 Πράγματι, αφενός, η προμνησθείσα στη σκέψη 58 απόφαση Tay Za κατά Συμβουλίου αναιρέθηκε στο σύνολό της με την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 2012, C-376/10 P, Tay Za κατά Συμβουλίου. Κατά συνέπεια, τα όσα διαπιστώθηκαν στην εν λόγω απόφαση δεν αποτελούν πλέον τμήμα της έννομης τάξης της Ένωσης και δεν μπορούν, επομένως, να προβληθούν βασίμως από το Συμβούλιο και από την Επιτροπή.

61 Αφετέρου, το άρθρο 24, παράγραφοι 3 και 4, της αποφάσεως 2010/413, το άρθρο 15, παράγραφος 3, του κανονισμού 423/2007, το άρθρο 36, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 46, παράγραφοι 3 και 4, του κανονισμού 267/2012 προβλέπουν διατάξεις διασφαλίζουσες τα δικαιώματα άμυνας των οντοτήτων τις οποίες αφορούν τα λαμβανόμενα δυνάμει αυτών περιοριστικά μέτρα. Ο σεβασμός των εν λόγω δικαιωμάτων υπόκειται στον έλεγχο του δικαστή της Ένωσης (βλ., συναφώς, προμνησθείσα στη σκέψη 49 απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 37).

62 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται ότι η προσφεύγουσα μπορεί εν προκειμένω να επικαλεστεί την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, όπως αυτή υπομνήσθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 52 έως 55.

Επί της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και επί της αρχικής κοινοποιήσεως των επιβαρυντικών στοιχείων

63 Καταρχάς, πρέπει να επισημανθεί ότι, προκειμένου να αξιολογηθεί η τήρηση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως και της υποχρεώσεως κοινοποιήσεως στην ενδιαφερόμενη οντότητα των επιβαρυντικών γι' αυτήν στοιχείων, πρέπει να ληφθούν υπόψη, πέραν της αιτιολογίας που περιλαμβάνεται στις προσβαλλόμενες πράξεις, οι τρεις προτάσεις για τη λήψη περιοριστικών μέτρων που κοινοποιήθηκαν από το Συμβούλιο στην προσφεύγουσα.

64 Πράγματι, αφενός, από τις εν λόγω προτάσεις, όπως κοινοποιήθηκαν στην προσφεύγουσα, προκύπτει ότι αυτές υποβλήθηκαν στις αντιπροσωπείες των κρατών μελών στο πλαίσιο λήψεως των περιοριστικών μέτρων που την αφορούσαν και ότι συνιστούν, συνεπώς, στοιχεία επί των οποίων στηρίχθηκαν τα ίδια αυτά μέτρα.

65 Αφετέρου, είναι αληθές ότι η τρίτη πρόταση κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα τόσο μετά την άσκηση της προσφυγής όσο και μετά την προσαρμογή των αιτημάτων κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010. Ως εκ τούτου, δεν μπορεί να συμπληρώσει εγκύρως την αιτιολογία της αποφάσεως 2010/413, του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010. Μπορεί, εντούτοις, να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της εκτιμήσεως της νομιμότητας των μεταγενέστερων πράξεων, ήτοι της αποφάσεως 2011/783, του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και του κανονισμού 267/2012.

66 Οι προσβαλλόμενες πράξεις μνημονεύουν τους ακόλουθους τέσσερις λόγους που αφορούν την προσφεύγουσα:

— κατά την απόφαση 2010/413 και τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010, η προσφεύγουσα είναι κρατική τράπεζα (στο εξής: πρώτος λόγος)·

— η προσφεύγουσα επιδεικνύει συμπεριφορά που στηρίζει και διευκολύνει τα προγράμματα πυρηνικών και τα προγράμματα βαλλιστικών πυραύλων του Ιράν (στο εξής: δεύτερος λόγος)·

— η προσφεύγουσα παρέχει τραπεζικές υπηρεσίες σε οντότητες που περιλαμβάνονται στους καταλόγους των Ηνωμένων Εθνών και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, σε οντότητες που ενεργούν για λογαριασμό ή κατ' εντολή αυτών ή σε οντότητες τις οποίες αυτές κατέχουν ή ελέγχουν (στο εξής: τρίτος λόγος)·

— η προσφεύγουσα είναι μητρική εταιρία της First East Export (στο εξής: FEE), η οποία κατονομάζεται στην απόφαση 1929 (2010) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (στο εξής: τέταρτος λόγος).

67 Η πρώτη εκ των δύο προτάσεων για λήψη περιοριστικών μέτρων που κοινοποιήθηκαν στις 13 Σεπτεμβρίου 2010 καλύπτει, εν μέρει, τον δεύτερο λόγο που προβάλλεται στις προσβαλλόμενες πράξεις. Προσθέτει τους ακόλουθους λόγους:

— η προσφεύγουσα παρέχει τραπεζικές υπηρεσίες στον Οργανισμό Ατομικής Ενέργειας του Ιράν (στο εξής: AEOI) και στη Novin Energy Company (στο εξής: Novin) που υπόκεινται στα περιοριστικά μέτρα που έλαβε το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών (στο εξής: πέμπτος λόγος)·

— η προσφεύγουσα διαχειρίζεται τους λογαριασμούς υψηλόβαθμων αξιωματούχων του Οργανισμού Αεροδιαστημικής Βιομηχανίας και ενός υπευθύνου για τις αγορές του Ιράν (στο εξής: έκτος λόγος).

68 Η δεύτερη πρόταση που κοινοποιήθηκε στις 13 Σεπτεμβρίου 2010 καλύπτει, βασικά, την αιτιολογία των προσβαλλόμενων πράξεων. Προσθέτει έναν μόνον λόγο, κατά τον οποίο η προσφεύγουσα διευκόλυνε την κίνηση εκατομμυρίων δολαρίων για το πυρηνικό πρόγραμμα του Ιράν τουλάχιστον από το 2003 (στο εξής: έβδομος λόγος).

69 Η τρίτη πρόταση για λήψη περιοριστικών μέτρων, η οποία είναι προσαρτημένη στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, δεν περιλαμβάνει συμπληρωματικά στοιχεία σε σχέση με τις προσβαλλόμενες πράξεις και τις δύο προτάσεις που κοινοποιήθηκαν στις 13 Σεπτεμβρίου 2010.

70 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η αιτιολογία αυτή δεν διευκρινίζει επαρκώς τους λόγους της λήψεως περιοριστικών μέτρων εις βάρος της. Εκτιμά ότι η ανεπάρκεια αυτή συνεπάγεται, εξάλλου, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

71 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο της επιχειρηματολογίας της προσφεύγουσας.

72 Ο πρώτος λόγος είναι αρκούντως ακριβής καθότι επιτρέπει στην προσφεύγουσα να κατανοήσει ότι το Συμβούλιο της προσάπτει τη συμμετοχή του ιρανικού κράτους στο μετοχικό της κεφάλαιο.

73 Αντιθέτως, ο δεύτερος και ο τρίτος λόγος είναι υπέρμετρα ασαφείς καθότι δεν διευκρινίζουν ούτε την προσαπτόμενη στην προσφεύγουσα συμπεριφορά ούτε τις υπόλοιπες εμπλεκόμενες οντότητες.

74 Ο τέταρτος λόγος παρατίθεται με αρκούντως σαφή τρόπο, καθότι επιτρέπει στην προσφεύγουσα να κατανοήσει ότι το Συμβούλιο της προσάπτει τον έλεγχο που ασκεί στην FEE.

75 Το ίδιο ισχύει και για τον πέμπτο λόγο, ο οποίος προσδιορίζει τις οντότητες στις οποίες υποτίθεται ότι παρασχέθηκαν οι επίμαχες χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες.

76 Τέλος, ο έκτος και ο έβδομος λόγος δεν είναι αρκούντως ακριβείς, δεδομένου ότι ο έκτος δεν προσδιορίζει τα εμπλεκόμενα πρόσωπα και ο έβδομος δεν περιέχει καμία διευκρίνιση ως προς τις οντότητες και συναλλαγές τις οποίες αφορά.

77 Βάσει των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως, καθώς και την υποχρέωση κοινοποιήσεως στην προσφεύγουσα, ως ενδιαφερόμενη οντότητα, των στοιχείων που έλαβε υπόψη εις βάρος της αναφορικά με τον δεύτερο, τον τρίτο, τον έκτο και τον έβδομο λόγο. Αντιθέτως, οι ίδιες αυτές υποχρεώσεις τηρήθηκαν όσον αφορά τους υπόλοιπους λόγους.

Επί της προσβάσεως στον φάκελο

78 Όπως διαπιστώθηκε ανωτέρω στις σκέψεις 9 και 15, το Συμβούλιο κοινοποίησε στην προσφεύγουσα, στις 13 Σεπτεμβρίου 2010, δύο προτάσεις για λήψη περιοριστικών μέτρων που προέρχονταν από κράτη μέλη, ακολούθως δε μια τρίτη πρόταση που προσαρτήθηκε στο υπόμνημα ανταπαντήσεως.

79 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η πρόσβαση αυτή δεν ήταν επαρκής ώστε να της δοθεί η δυνατότητα να προβάλει λυσιτελώς την άποψή της.

80 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

81 Συναφώς, όσον αφορά το εύρος της χορηγηθείσας προσβάσεως, πρέπει να επισημανθεί ότι από τα στοιχεία του φακέλου δεν προκύπτει ότι, κατά την έκδοση των προσβαλλόμενων πράξεων, το Συμβούλιο βασίστηκε σε στοιχεία διαφορετικά από τις τρεις προτάσεις που υπέβαλαν τα κράτη μέλη. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν είναι δυνατόν να προσαφθεί στο Συμβούλιο ότι δεν κοινοποίησε συμπληρωματικά στοιχεία στην προσφεύγουσα.

82 Αντιθέτως, σε αντιδιαστολή προς τις δύο προτάσεις για λήψη περιοριστικών μέτρων οι οποίες προσαρτήθηκαν στο έγγραφο της 13ης Σεπτεμβρίου 2010, η τρίτη πρόταση κοινοποιήθηκε στην προσφεύγουσα μόνον προσαρτημένη στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, ήτοι μετά την εκπνοή της προθεσμίας που έταξε το Συμβούλιο στην προσφεύγουσα για να υποβάλει τις παρατηρήσεις της κατόπιν της εκδόσεως της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, μετά την άσκηση της προσφυγής, καθώς και μετά την έκδοση της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010.

83 Συναφώς, το Συμβούλιο διατείνεται επίσης ότι κοινοποίησε την τρίτη πρόταση στην προσφεύγουσα μόλις έλαβε τη συναίνεση του κράτους μέλους από το οποίο προερχόταν.

84 Το επιχείρημα, όμως, αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό. Συγκεκριμένα, οσάκις το Συμβούλιο προτίθεται να βασιστεί σε στοιχεία που παρέσχε κράτος μέλος προκειμένου να λάβει περιοριστικά μέτρα έναντι ορισμένης οντότητας, οφείλει να διασφαλίσει, πριν τη λήψη των εν λόγω μέτρων, ότι τα κρίσιμα στοιχεία είναι δυνατόν να κοινοποιηθούν στην οικεία οντότητα εγκαίρως, ώστε να μπορέσει αυτή να προβάλει λυσιτελώς την άποψή της.

85 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται ότι, στο μέτρο που το Συμβούλιο κοινοποίησε στην προσφεύγουσα την τρίτη πρόταση για λήψη περιοριστικών μέτρων μόνον προσαρτημένη στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, δεν της παρέσχε εγκαίρως πρόσβαση στο στοιχείο αυτό του φακέλου της, προσβάλλοντας τα δικαιώματα άμυνας.

Επί της δυνατότητας της προσφεύγουσας να προβάλει λυσιτελώς την άποψή της και επί του δικαιώματος σε αποτελεσματική δικαστική προστασία

86 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι δεν είχε τη δυνατότητα να προβάλει λυσιτελώς την άποψή της και ότι, εν πάση περιπτώσει, οι παρατηρήσεις που μπόρεσε να διατυπώσει δεν ελήφθησαν υπόψη από το Συμβούλιο.

87 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

88 Καταρχάς, διαπιστώνεται ότι, κατόπιν της εκδόσεως των πρώτων πράξεων με τις οποίες δεσμεύτηκαν τα κεφάλαιά της, στις 26 Ιουλίου 2010, η προσφεύγουσα απηύθυνε στο Συμβούλιο, στις 24 Σεπτεμβρίου 2010, επιστολή στην οποία εξέθεσε την άποψή της και ζήτησε την άρση των εις βάρος της ληφθέντων περιοριστικών μέτρων. Το Συμβούλιο απάντησε στην επιστολή αυτή στις 28 Οκτωβρίου 2010. Εν συνεχεία, πριν την έκδοση της αποφάσεως 2011/783 και του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011, η προσφεύγουσα υπέβαλε τις παρατηρήσεις της στο Συμβούλιο με επιστολή της 29ης Αυγούστου 2011, στην οποία το Συμβούλιο απάντησε στις 5 Δεκεμβρίου 2011. Τέλος, η προσφεύγουσα δεν προβάλλει επιχειρήματα που να υποδηλώνουν ότι δεν ήταν σε θέση να υποβάλει νέες παρατηρήσεις στο Συμβούλιο, με παρόμοιο τρόπο, πριν την έκδοση του κανονισμού 267/2012.

89 Ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι παρασχέθηκε στην προσφεύγουσα η δυνατότητα να εκθέσει λυσιτελώς την άποψή της, με εξαίρεση όσον αφορά, αφενός, τον δεύτερο, τον τρίτο, τον έκτο και τον έβδομο λόγο που προέβαλε το Συμβούλιο, οι οποίοι είναι υπέρμετρα ασαφείς (βλ. ανωτέρω σκέψη 77), και, αφετέρου, την πρόταση για λήψη περιοριστικών μέτρων που κοινοποιήθηκε προσαρτημένη στο υπόμνημα ανταπαντήσεως, καθόσον δεν την είχε στη διάθεσή της κατά τον χρόνο υποβολής των παρατηρήσεων (βλ. ανωτέρω σκέψη 82).

90 Όσον αφορά τη συνεκτίμηση των διατυπωθεισών παρατηρήσεων, είναι μεν αληθές ότι η περιεχόμενη στα έγγραφα του Συμβουλίου της 28ης Οκτωβρίου 2010 και της 5ης Δεκεμβρίου 2011 απάντηση στα επιχειρήματα της προσφεύγουσας είναι σύντομη. Εντούτοις, στο έγγραφο της 28ης Οκτωβρίου 2010, το Συμβούλιο διευκρίνισε ότι, αντιθέτως προς την προσφεύγουσα, εκτιμούσε ότι δεν υπήρχαν επαρκείς εγγυήσεις ως προς το ότι η τελευταία δεν θα παρέσχε μελλοντικώς τραπεζικές υπηρεσίες σε πρόσωπα και οντότητες που συμμετέχουν στη διάδοση πυρηνικών όπλων. Τη θέση αυτή επανέλαβε στο έγγραφο της 5ης Δεκεμβρίου 2011.

91 Κατά τα λοιπά, δεν αμφισβητείται ότι το Συμβούλιο διέγραψε, στην απόφαση 2010/644 και στον κανονισμό 961/2010, τη μνεία ότι η προσφεύγουσα ήταν κρατική τράπεζα, την οποία η προσφεύγουσα είχε αμφισβητήσει ως ανακριβή.

92 Βάσει των περιστάσεων αυτών, πρέπει να γίνει δεκτό ότι οι παρατηρήσεις της προσφεύγουσας ελήφθησαν υπόψη από το Συμβούλιο κατά την επανεξέταση στην οποία αυτό προέβη, αντιθέτως προς τα υποστηριζόμενα από την προσφεύγουσα.

93 Δεύτερον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο μη επαρκής χαρακτήρας των πληροφοριών και των στοιχείων που της κοινοποιήθηκαν επηρέασε το δικαίωμά της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία.

94 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο του επιχειρήματος αυτού.

95 Σύμφωνα με τα διαπιστωθέντα ανωτέρω στη σκέψη 89, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα έλαβε την ατομική κοινοποίηση αρκούντως σαφών λόγων, ήτοι του πρώτου, του τέταρτου και του πέμπτου λόγου που προέβαλε το Συμβούλιο, το δικαίωμα της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία έτυχε σεβασμού.

96 Αντιθέτως, ο ασαφής χαρακτήρας του δεύτερου, του τρίτου, του έκτου και του έβδομου λόγου που προέβαλε το Συμβούλιο, καθώς και η όψιμη κοινοποίηση της τρίτης προτάσεως για λήψη περιοριστικών μέτρων στοιχειοθετούν προσβολή του δικαιώματος της προσφεύγουσας σε αποτελεσματική δικαστική προστασία.

Επί των πλημμελειών του ελέγχου στον οποίο προέβη το Συμβούλιο

97 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο δεν προέβη σε πραγματικό έλεγχο των περιστάσεων της προκειμένης περιπτώσεως, αλλά υιοθέτησε απλώς και μόνον τις προτάσεις που υπέβαλαν τα κράτη μέλη. Το ελάττωμα αυτό πλήττει τόσο την προηγηθείσα της λήψεως των περιοριστικών μέτρων που την αφορούσαν εξέταση όσο και την περιοδική επανεξέταση των ίδιων μέτρων.

98 Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, από εμπιστευτική διπλωματική αλληλογραφία, η οποία δημοσιοποιήθηκε μέσω της οργανώσεως Wikileaks (στο εξής: εμπιστευτική διπλωματική αλληλογραφία), προκύπτει ότι τα κράτη μέλη, και ιδίως το Ηνωμένο Βασίλειο, υπέστησαν πιέσεις εκ μέρους της Κυβερνήσεως των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής προκειμένου να λάβουν περιοριστικά μέτρα έναντι ιρανικών οντοτήτων. Η περίσταση δε αυτή γεννά αμφιβολίες ως προς τη νομιμότητα των ληφθέντων μέτρων και ως προς τη διαδικασία λήψεώς τους.

99 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας. Υποστηρίζει, κυρίως, ότι δεν πρέπει να ληφθεί υπόψη η εμπιστευτική διπλωματική αλληλογραφία.

100 Πρέπει, πρώτον, να παρατηρηθεί ότι οι πράξεις περί λήψεως περιοριστικών μέτρων έναντι οντοτήτων που φέρονται να εμπλέκονται στη διάδοση πυρηνικών όπλων είναι πράξεις του Συμβουλίου, το οποίο οφείλει, ως εκ τούτου, να ελέγχει ότι η έκδοσή τους είναι δικαιολογημένη. Συνεπώς, κατά την έκδοση της πρώτης πράξεως περί λήψεως τέτοιων μέτρων, το Συμβούλιο υποχρεούται να εξετάζει τον πρόσφορο χαρακτήρα και το βάσιμο των πληροφοριακών και αποδεικτικών στοιχείων που του υποβάλλονται, βάσει του άρθρου 23, παράγραφος 2, της αποφάσεως 2010/413, από κράτος μέλος ή από τον Ύπατο Εκπρόσωπο της Ένωσης για Θέματα Εξωτερικής Πολιτικής και Πολιτικής Ασφάλειας. Κατά την έκδοση διαδοχικών πράξεων που αφορούν την ίδια οντότητα, το Συμβούλιο υποχρεούται, βάσει του άρθρου 24, παράγραφος 4, της ίδιας αποφάσεως, να επανεξετάζει την αναγκαιότητα διατηρήσεως των εν λόγω μέτρων υπό το πρίσμα των παρατηρήσεων που υποβάλλει η οντότητα αυτή.

101 Εν προκειμένω, αφενός, ο φάκελος δεν περιέχει κάποια ένδειξη που να υποδηλώνει ότι το Συμβούλιο έλεγξε τον πρόσφορο χαρακτήρα και το βάσιμο των αφορώντων την προσφεύγουσα στοιχείων που του υποβλήθηκαν πριν την έκδοση της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010. Αντιθέτως, η εσφαλμένη ένδειξη, στις πράξεις αυτές, ότι η προσφεύγουσα ήταν κρατική τράπεζα, της οποίας η ανακρίβεια δεν αμφισβητείται από το Συμβούλιο, αποδεικνύει ότι ουδείς σχετικός έλεγχος πραγματοποιήθηκε.

102 Αφετέρου, από τις ανωτέρω σκέψεις 90 έως 92 προκύπτει ότι, κατά την έκδοση των μεταγενέστερων προσβαλλόμενων πράξεων, το Συμβούλιο επανεξέτασε τις περιστάσεις της προκειμένης περιπτώσεως υπό το πρίσμα των παρατηρήσεων της προσφεύγουσας, δεδομένου ότι αφαίρεσε την ένδειξη ότι αυτή ήταν κρατική τράπεζα και εξέφρασε τη γνώμη του επί της επιχειρηματολογίας της σχετικά με τις χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες που παρέχονταν σε εμπλεκόμενες στη διάδοση πυρηνικών όπλων οντότητες.

103 Δεύτερον, σε ό,τι αφορά την εμπιστευτική διπλωματική αλληλογραφία, το γεγονός ότι ορισμένα κράτη μέλη υπέστησαν διπλωματικές πιέσεις, έστω και αν αποδειχθεί, δεν συνεπάγεται, αυτό καθαυτό, ότι οι πιέσεις αυτές επηρέασαν τις προσβαλλόμενες πράξεις που εκδόθηκαν από το Συμβούλιο ή την εξέταση στην οποία προέβη το τελευταίο με την ευκαιρία της εκδόσεώς τους.

104 Υπό τις περιστάσεις αυτές, τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με τις πλημμέλειες της εξετάσεως στην οποία προέβη το Συμβούλιο πρέπει να γίνουν δεκτά όσον αφορά την απόφαση 2010/413 και τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010 και να απορριφθούν κατά τα λοιπά.

105 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων 47 έως 104, πρέπει καταρχάς να επισημανθεί ότι το Συμβούλιο προσέβαλε τα δικαιώματα άμυνας της προσφεύγουσας και το δικαίωμά της σε αποτελεσματική δικαστική προστασία, καθότι δεν της κοινοποίησε εγκαίρως την πρόταση για λήψη περιοριστικών μέτρων που προσαρτήθηκε στο υπόμνημα ανταπαντήσεως. Στο μέτρο που το Συμβούλιο έλαβε υπόψη του την εν λόγω πρόταση προς στήριξη του συνόλου των εις βάρος της προσφεύγουσας προσβαλλόμενων πράξεων και λαμβανομένης υπόψη της ημερομηνίας της ανακοινώσεώς της, η πλημμέλεια αυτή επηρεάζει τη νομιμότητα της αποφάσεως 2010/413, του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010, στο μέτρο που οι πράξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα

106 Εν συνεχεία, κατά την έκδοση της αποφάσεως 2010/413 και του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, το Συμβούλιο δεν τήρησε την υποχρέωση εξετάσεως του πρόσφορου χαρακτήρα και του βασίμου των αφορώντων την προσφεύγουσα πληροφοριακών και αποδεικτικών στοιχείων που του υποβλήθηκαν, καθιστώντας επομένως παράνομες τις εν λόγω πράξεις.

107 Τέλος, το Συμβούλιο παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως όσον αφορά τον δεύτερο, τον τρίτο, τον έκτο και τον έβδομο λόγο που προέβαλε έναντι της προσφεύγουσας. Εντούτοις, δεδομένου του ότι οι διάφοροι λόγοι που προβλήθηκαν από το Συμβούλιο δεν αλληλοεξαρτώνται και δεδομένου του αρκούντως ακριβούς χαρακτήρα των υπολοίπων λόγων, το γεγονός αυτό δεν δικαιολογεί την ακύρωση της αποφάσεως 2011/783, του εκτελεστικού κανονισμού 1245/2011 και του κανονισμού 267/2012. Συνεπάγεται μόνον ότι ο δεύτερος, ο τρίτος, ο έκτος και ο έβδομος λόγος δεν είναι δυνατόν να ληφθούν υπόψη κατά την εξέταση του δεύτερου λόγου ακυρώσεως που αφορά τον δικαιολογημένο χαρακτήρα των περιοριστικών μέτρων έναντι της προσφεύγουσας.

108 Βάσει όλων των ανωτέρω, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός καθόσον σκοπεί στην ακύρωση της αποφάσεως 2010/413, του εκτελεστικού κανονισμού 668/2010, της αποφάσεως 2010/644 και του κανονισμού 961/2010, στο μέτρο που οι πράξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα, και να απορριφθεί κατά τα λοιπά.

*Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως που αντλείται από πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως όσον αφορά τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της προσφεύγουσας*

109 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι λόγοι που προβλήθηκαν εις βάρος της από το Συμβούλιο και οι οποίοι απαριθμούνται ανωτέρω στις σκέψεις 66 έως 69 δεν πληρούν τις προϋποθέσεις της αποφάσεως 2010/413, του κανονισμού 423/2007, του κανονισμού 961/2010 και του κανονισμού 267/2012 και δεν τεκμηριώνονται με αποδείξεις. Κατά συνέπεια, λαμβάνοντας περιοριστικά μέτρα εις βάρος της βάσει των λόγων αυτών, το Συμβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλο σφάλμα εκτιμήσεως.

110 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο των επιχειρημάτων της προσφεύγουσας.

111 Κατά τη νομολογία, ο δικαστικός έλεγχος της νομιμότητας πράξεως με την οποία ελήφθησαν περιοριστικά μέτρα εις βάρος οντότητας εκτείνεται στην εκτίμηση των γεγονότων και των περιστάσεων βάσει των οποίων δικαιολογείται η πράξη, καθώς και στην εξέταση των αποδεικτικών και πληροφοριακών στοιχείων επί των οποίων στηρίζεται η εκτίμηση αυτή. Σε περίπτωση αμφισβητήσεως, στο Συμβούλιο εναπόκειται να προσκομίσει τα στοιχεία αυτά προκειμένου να ελεγχθούν από τον δικαστή της Ένωσης (βλ., συναφώς, απόφαση Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, σκέψη 49 ανωτέρω, σκέψεις 37 και 107).

112 Βάσει της νομολογίας αυτής και λαμβανομένης υπόψη της μη αιτιολογήσεως του δεύτερου, του τρίτου, του έκτου και του έβδομου λόγου που προέβαλε το Συμβούλιο έναντι της προσφεύγουσας (βλ. ανωτέρω σκέψη 107), η εξέταση πρέπει να περιοριστεί στο βάσιμο του πρώτου, του τέταρτου και του πέμπτου προβληθέντος λόγου.

113 Σε ό,τι αφορά τον πρώτο λόγο, ο οποίος προβλήθηκε αποκλειστικώς στην απόφαση 2010/413 και στον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010, είναι πλέον αποδεδειγμένο ότι η προσφεύγουσα δεν είναι κρατική τράπεζα. Ως εκ τούτου, ο πρώτος λόγος βασίζεται σε εσφαλμένη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών και δεν μπορεί, επομένως, να δικαιολογήσει τα περιοριστικά μέτρα που ελήφθησαν εις βάρος της προσφεύγουσας με την απόφαση 2010/413 και τον εκτελεστικό κανονισμό 668/2010.

114 Σε ό,τι αφορά τον τέταρτο λόγο, είναι μεν ακριβές ότι η FEE, θυγατρική που ανήκει κατά 100 % στην προσφεύγουσα, κατονομάζεται στην απόφαση 1929 (2010) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών.

115 Εντούτοις, αφενός, από την εν λόγω απόφαση προκύπτει ότι η λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της FEE είχε ως αποκλειστική αιτιολογία την υποτιθέμενη εμπλοκή της προσφεύγουσας στη διάδοση πυρηνικών όπλων.

116 Αφετέρου, η συμμετοχή αυτή περιγράφηκε στην απόφαση 1929 (2010) με μη ακριβείς όρους που αντιστοιχούν, βασικά, στον έβδομο λόγο που προέβαλε το Συμβούλιο, ήτοι ότι, «[κ]ατά τη διάρκεια των επτά τελευταίων ετών, [η προσφεύγουσα] επέτρεψε στις ιρανικές οντότητες που συμμετείχαν στο πρόγραμμα πυρηνικών όπλων, πυραύλων και άμυνας να πραγματοποιήσουν συναλλαγές πολλών εκατοντάδων εκατομμυρίων δολαρίων».

117 Υπό τις συνθήκες αυτές, συνάγεται ότι ο τέταρτος λόγος, αφενός, βασίζεται σε απλές υποθέσεις και, αφετέρου, δεν συνιστά αυτοτελή λόγο σε σχέση με εκείνους που αφορούν άμεσα την προσφεύγουσα. Κατά συνέπεια, δεν είναι δυνατόν να δικαιολογήσει τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της τελευταίας.

118 Σε ό,τι αφορά τον πέμπτο λόγο, η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι παρέσχε υπηρεσίες στον AEOI. Το δε Συμβούλιο δεν προσκόμισε κάποιο αποδεικτικό ή πληροφοριακό στοιχείο προκειμένου να αποδείξει ότι παρασχέθηκαν τέτοιες υπηρεσίες. Ως εκ τούτου, συνάγεται ότι ούτε τα όσα προβλήθηκαν αναφορικά με τον AEOI δικαιολογούν τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της προσφεύγουσας.

119 Αντιθέτως, η προσφεύγουσα παραδέχεται ότι παρέσχε υπηρεσίες διαχειρίσεως λογαριασμών στη Novin, η οποία κατονομάζεται στα περιοριστικά μέτρα που έλαβε το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών από τις 24 Μαρτίου 2007, εξαιτίας της πιθανολογούμενης συμμετοχής της στη διάδοση πυρηνικών όπλων. Η προσφεύγουσα διασαφηνίζει πάντως, αφενός, ότι δεν ήταν ενήμερη για την εμπλοκή της Novin στη διάδοση πυρηνικών όπλων, δεδομένου ιδίως ότι οι παρασχεθείσες

υπηρεσίες δεν συνδέονταν με αυτήν. Αφετέρου, η προσφεύγουσα περιόρισε σταδιακώς και εν συνεχεία έθεσε πλήρως τέρμα στις σχέσεις της με τη Novin μετά τη λήψη των περιοριστικών μέτρων που αφορούσαν την τελευταία.

120 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, απαντά ότι οι υπηρεσίες που παρέσχε η προσφεύγουσα στη Novin δικαιολογούν τη λήψη των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της προσφεύγουσας, δεδομένου του κινδύνου να παράσχει μελλοντικώς ανάλογη στήριξη σε άλλες κατονομασθείσες οντότητες. Στο πλαίσιο αυτό, δεν ασκεί επιρροή το γεγονός ότι η προσφεύγουσα γνώριζε ή ενδέχεται να είχε πληροφορηθεί ότι η Novin εμπλεκόταν πράγματι στη διάδοση πυρηνικών όπλων ή ότι οι συγκεκριμένες συναλλαγές συνδέονταν με αυτήν.

121 Λαμβανομένων υπόψη των επιχειρημάτων των διαδίκων, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο, οι υπηρεσίες που παρέσχε η προσφεύγουσα στη Novin συνιστούν στήριξη στη διάδοση πυρηνικών όπλων κατά την έννοια της αποφάσεως 2010/413, του κανονισμού 423/2007, του κανονισμού 961/2010 και του κανονισμού 267/2012.

122 Ως προς τούτο, πρέπει, προκαταρκτικώς, να υπομνησθεί ότι, δυνάμει του άρθρου 18 του κανονισμού 423/2007, του άρθρου 39 του κανονισμού 961/2010 και του άρθρου 49 του κανονισμού 267/2012, οι εν λόγω κανονισμοί εφαρμόζονται στο έδαφος της Ένωσης περιλαμβανομένου και του εναερίου χώρου της, επί κάθε αεροσκάφους ή πλοίου που υπάγεται στη δικαιοδοσία κράτους μέλους, σε κάθε υπήκοο κράτους μέλους εντός η εκτός του εδάφους της Ένωσης, σε κάθε νομικό πρόσωπο, ομάδα ή οντότητα που έχει συσταθεί ή δημιουργηθεί βάσει της νομοθεσίας κράτους μέλους, καθώς και σε κάθε νομικό πρόσωπο, οντότητα ή φορέα για τις εμπορικές πράξεις που πραγματοποιεί, εν όλω ή εν μέρει, στο έδαφος της Ένωσης.

123 Επομένως, όσον αφορά τις συναλλαγές που πραγματοποιούνται εκτός της Ένωσης, ο κανονισμός 423/2007, ο κανονισμός 961/2010 και ο κανονισμός 267/2012 δεν μπορούν να δημιουργήσουν νομικές υποχρεώσεις βαρύνουσες χρηματοπιστωτικό ίδρυμα εγκατεστημένο σε τρίτο κράτος και συσταθέν κατά το δίκαιο του κράτους αυτού (στο εξής: αλλοδαπό χρηματοπιστωτικό ίδρυμα), όπως η προσφεύγουσα. Συνεπώς, ένα τέτοιο χρηματοπιστωτικό ίδρυμα δεν υποχρεούται, βάσει των εν λόγω κανονισμών, να δεσμεύει τα κεφάλαια οντοτήτων που εμπλέκονται στη διάδοση πυρηνικών όπλων.

124 Εντούτοις, εάν ένα αλλοδαπό χρηματοπιστωτικό ίδρυμα συμμετέχει στη διάδοση πυρηνικών όπλων, συνδέεται άμεσα με αυτήν ή τη στηρίζει, τα ευρισκόμενα στο έδαφος της Ένωσης κεφάλαια και οι οικονομικοί πόροι του, που εμπλέκονται σε εμπορική συναλλαγή πραγματοποιηθείσα καθ' ολοκλήρου ή εν μέρει στην Ένωση ή που ανήκουν σε υπηκόους κρατών μελών ή νομικά πρόσωπα, οντότητες ή φορείς εγκατεστημένους ή συσταθέντες κατά το δίκαιο κράτους μέλους, μπορούν να αποτελέσουν αντικείμενο περιοριστικών μέτρων λαμβανομένων βάσει του κανονισμού 423/2007, του κανονισμού 961/2010 και του κανονισμού 267/2012.

125 Εκ των ανωτέρω συνάγεται ότι ένα αλλοδαπό χρηματοπιστωτικό ίδρυμα έχει κάθε συμφέρον να διασφαλίσει ότι δεν συμμετέχει στη διάδοση πυρηνικών όπλων, ότι δεν συνδέεται άμεσα με αυτήν και ότι δεν τη στηρίζει, μεταξύ άλλων παρέχοντας χρηματοπιστωτικές υπηρεσίες σε οντότητα που εμπλέκεται στη διάδοση πυρηνικών όπλων. Κατά συνέπεια, οσάκις γνωρίζει ή μπορεί ευλόγως να υποπτευθεί ότι ένας εκ των πελατών του εμπλέκεται στη διάδοση πυρηνικών όπλων, οφείλει να παύσει πάραυτα την παροχή χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών προς αυτόν, λαμβανομένων υπόψη των ισχυουσών νομίμων υποχρεώσεων, και να μην του παράσχει οιαδήποτε νέα υπηρεσία.

126 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο δεν αμφισβητεί ότι οι υπηρεσίες της προσφεύγουσας προς τη Novin παρασχέθηκαν επί ιρανικού εδάφους και ότι η σχέση τους διεπόταν από το ιρανικό δίκαιο.

127 Ως εκ τούτου, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον η προσφεύγουσα ενήργησε πάραυτα προκειμένου να παύσει την παροχή χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών στη Novin, λαμβανομένων υπόψη των προβλεπόμενων από το ιρανικό δίκαιο εφαρμοστέων υποχρεώσεων, όταν πληροφορήθηκε ή αφής στιγμής μπορούσε ευλόγως να υποπτευθεί ότι η Novin εμπλεκόταν στη διάδοση πυρηνικών όπλων.

128 Ως προς τούτο, η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι γνώριζε την εμπλοκή της Novin στη διάδοση πυρηνικών όπλων πριν τη λήψη από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών των εις βάρος της περιοριστικών μέτρων. Στο μέτρο που το Συμβούλιο δεν προσκόμισε, βάσει της προμνησθείσας στη σκέψη 111 νομολογίας, συγκεκριμένα και ακριβή αποδεικτικά ή πληροφοριακά στοιχεία που να υποδηλώνουν ότι η προσφεύγουσα γνώριζε ή μπορούσε ευλόγως να υποπτευθεί ότι η Novin συμμετείχε στη διάδοση πυρηνικών όπλων σε προγενέστερο χρόνο, πρέπει να γίνει δεκτός ο σχετικός ισχυρισμός της προσφεύγουσας.

129 Σε ό,τι αφορά την προ της λήψεως των περιοριστικών μέτρων εις βάρος της Novin περίοδο, η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι κατήρτισε πάραυτα εσωτερική εγκύκλιο με την οποία καλούσε τους υπαλλήλους της να ενημερώσουν τη Novin ότι δεν μπορούσε εφεξής να της παρέχει υπηρεσίες. Εν συνεχεία, δεν παρασχέθηκε ουδεμία νέα υπηρεσία και δεν έγινε δεκτή ουδεμία νέα εντολή. Η προσφεύγουσα πραγματοποίησε απλώς και μόνον πληρωμές από τους λογαριασμούς της Novin, οι οποίες απέρρεαν από εντολές, επιταγές και γραμμάτια εις διαταγήν που χρονολογούνταν πριν τη λήψη των περιοριστικών μέτρων που αφορούσαν τη Novin, υπό τον όρο ότι καμία από τις πληρωμές αυτές δεν συνδεόταν με τη διάδοση πυρηνικών όπλων ή με την κτήση αγαθών εν γένει. Μόλις εξαντλήθηκε το υπόλοιπο των λογαριασμών εξαιτίας των πραγματοποιηθεισών πληρωμών, η προσφεύγουσα προέβη στο κλείσιμό τους. Τα τυχόν μικρά υπόλοιπα των λογαριασμών επιστράφηκαν στη Novin.

130 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν αμφισβητούν την ακρίβεια αυτών των πραγματικών περιστατικών, τα οποία τεκμηριώνονται από γραπτές δηλώσεις του διευθυντή της προσφεύγουσας.

131 Όσον αφορά το ζήτημα κατά πόσον τα μέτρα αυτά είναι επαρκή σε σχέση με το κριτήριο που εκτέθηκε ανωτέρω στη σκέψη 124, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, λαμβανομένου υπόψη του ειδικού χαρακτήρα των υπηρεσιών διαχειρίσεως λογαριασμών, η προσφεύγουσα αποδεικνύει ότι ενήργησε πάραυτα προκειμένου να παύσει την παροχή χρηματοπιστωτικών υπηρεσιών στη Novin, μόλις έλαβε γνώση της εμπλοκής της τελευταίας στη διάδοση πυρηνικών όπλων.

132 Ως προς τούτο, αφενός, είναι αληθές ότι πραγματοποιήθηκαν πληρωμές από την προσφεύγουσα από τους λογαριασμούς της Novin μετά τη λήψη των εν λόγω περιοριστικών μέτρων.

133 Εντούτοις, η προσφεύγουσα διευκρινίζει, χωρίς να αμφισβητηθεί από το Συμβούλιο ή από την Επιτροπή, ότι όφειλε, βάσει των υποχρεώσεων έναντι της Novin, να πραγματοποιήσει τις πληρωμές που αντιστοιχούσαν σε προγενέστερες εντολές, επιταγές και γραμμάτια εις διαταγήν.

134 Συναφώς, πρέπει να παρατηρηθεί ότι το άρθρο 20, παράγραφος 6, της αποφάσεως 2010/413, το άρθρο 9 του κανονισμού 423/2007, το άρθρο 18 του κανονισμού 961/2010 και το άρθρο 25 του κανονισμού 267/2012 επιτρέπουν, ουσιαστικώς, την αποδέσμευση κεφαλαίων των οντοτήτων τις οποίες αφορούν τα περιοριστικά μέτρα, προκειμένου να πραγματοποιηθούν πληρωμές βάσει υποχρεώσεων που αυτές είχαν αναλάβει πριν κατονομαστούν, εφόσον οι εν λόγω πληρωμές δεν συνδέονται με τη διάδοση πυρηνικών όπλων. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν είναι δυνατόν να απαιτείται από την προσφεύγουσα, η οποία δεν όφειλε, εν προκειμένω, να δεσμεύσει τα κεφάλαια της Novin δυνάμει των προαναφερθεισών διατάξεων, όπως προκύπτει από τις ανωτέρω σκέψεις 123 και 126, να εφαρμόσει αυστηρότερο καθεστώς έναντι της τελευταίας.

135 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή δεν διατείνονται καν ότι οι επίμαχες πληρωμές συνδέονταν με τη διάδοση πυρηνικών όπλων.

136 Αφετέρου, η προσφεύγουσα παραδέχεται ότι επέστρεψε στη Novin τα τυχόν υπόλοιπα των λογαριασμών τους οποίους έκλεισε. Διευκρινίζει, εντούτοις, χωρίς να αμφισβητείται τούτο από το Συμβούλιο ή την Επιτροπή, ότι δεν είχε δικαίωμα να παρακρατήσει τα επίμαχα υπόλοιπα.

137 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ούτε οι υπηρεσίες, τις οποίες παρέσχε η προσφεύγουσα στη Novin πριν τη λήψη των περιοριστικών μέτρων που αφορούσαν την τελευταία, ούτε ο τρόπος παύσεως της εμπορικής σχέσεως της προσφεύγουσας με τη Novin συνιστούν στήριξη στη διάδοση πυρηνικών όπλων κατά την έννοια της αποφάσεως 2010/413, του κανονισμού 423/2007, του κανονισμού 961/2010 και του κανονισμού 267/2012.

138 Ως εκ τούτου, οι περιστάσεις αυτές δεν δικαιολογούν τη λήψη περιοριστικών μέτρων έναντι της προσφεύγουσας.

139 Δεδομένου ότι ούτε ο πρώτος, ούτε ο τέταρτος, ούτε ο πέμπτος λόγος που προέβαλε το Συμβούλιο έναντι της προσφεύγουσας δικαιολογούν τη λήψη περιοριστικών μέτρων εις βάρος της, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να γίνει δεκτός.

140 Βάσει όλων των ανωτέρω, οι προσβαλλόμενες πράξεις πρέπει να ακυρωθούν στο μέτρο που αφορούν την προσφεύγουσα, χωρίς να είναι απαραίτητο να εξεταστεί ο τρίτος λόγος ακυρώσεως ο οποίος αντλείται από παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας.

**Επί των δικαστικών εξόδων**

141 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της προσφεύγουσας.

142 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του ίδιου κανονισμού, τα θεσμικά όργανα που παρενέβησαν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά έξοδά τους. Συνεπώς, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

**1) Ακυρώνει, στο μέτρο που αφορούν την Bank Mellat:**

— **το σημείο 4 του πίνακα Β του παραρτήματος ΙΙ της αποφάσεως 2010/413/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και για την κατάργηση της κοινής θέσης 2007/140/ΚΕΠΠΑ·**

— **το σημείο 2 του πίνακα Β του παραρτήματος του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 668/2010 του Συμβουλίου, της 26ης Ιουλίου 2010, για την εφαρμογή του άρθρου 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 423/2007 σχετικά με ορισμένα περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν·**

— **το σημείο 4 του πίνακα Β, υπό τον τίτλο Ι, του παραρτήματος της αποφάσεως 2010/644/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413·**

— **το σημείο 4 του πίνακα Β του παραρτήματος VIII του κανονισμού (ΕΕ) 961/2010 του Συμβουλίου, της 25ης Οκτωβρίου 2010, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 423/2007·**

— **την απόφαση 2011/783/ΚΕΠΠΑ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την τροποποίηση της αποφάσεως 2010/413·**

— **τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 1245/2011 του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2011, για την εφαρμογή του κανονισμού 961/2010·**

— **το σημείο 4 του πίνακα Β, υπό τον τίτλο Ι, του παραρτήματος IX του κανονισμού (ΕΕ) 267/2012 του Συμβουλίου, της 23ης Μαρτίου 2012, σχετικά με περιοριστικά μέτρα κατά του Ιράν και την κατάργηση του κανονισμού 961/2010.**

2) **Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει, εκτός των δικαστικών εξόδων του, και τα έξοδα της Bank Mellat.**

3) **Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά έξοδά της.**

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 29 Ιανουαρίου 2013.

(υπογραφές)